

Arrest

nr. 127 339 van 23 juli 2014
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 21 juli 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaten P. VANCRAEYNEST en M. KALIN, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 17 november 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 3 februari 2010 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Verzoekster diende op 30 juli 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.4. Verzoekster diende op 29 augustus 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 29 februari 2012, nr. 76 022).

1.6. Op 26 maart 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij verzoekster en haar minderjarige kinderen gemachtigd werden tot tijdelijk verblijf.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 23 oktober 2013 een beslissing waarbij de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot tijdelijk verblijf werd geweigerd en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster diende hiertegen een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 16 juli 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten(1): naam: M.(...), S.(...)

voornaam: /

geboortedatum: (...) geboorteplaats: (...) nationaliteit: Georgië

en haar dochter A.(...) A.(...)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar werd betekend op 15/11/2013 (bijlage 13). Er werd een proces-verbaal opgemaakt te haren laste uit hoofde van winkeldiefstal op heterdaad PV ME.12L5.004830/12 van de politie van Lier op 22/06/2012. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 17/11/2009 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door de Belgische autoriteiten daar Polen verantwoordelijk was voor de verdere afhandeling van de asielaanvraag.

Betrokkene kreeg vervolgens betekening van een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten geldig 10 dagen (bijlage 26 quater)

Op 30/07/2010 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 23/11/2011. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 23/11/2011. Hiertegen diende betrokkene een beroep in bij de RW. Beroep verworpen op 28/02/2012.

Betrokkene diende op 29/08/2010 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 17/09/2010 en deze beslissing werd haar betekend op 22/04/2011. Op 23/10/2013 werd de verlenging van het tijdelijk verblijf geweigerd. Deze beslissing werd haar betekend op 15/11/2013 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene werd op 15/11/2013 door de gemeente Morsel geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)

Het feit dat betrokkene in België een echtgenoot en zoon heeft die eveneens illegaal op het grondgebied verblijven en waarmee ze weigert contact op te nemen, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkenes terugkeer naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Een repatriëring van betrokkene naar het land van herkomst betekent immers geen breuk van de familiale relaties hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 03/02/2010 (bijlage 26 quater) 15/11/2013 (bijlage 13). Betrokkene weigert aan de

terugkeerverplichting te voldoen. Er werd een proces-verbaal opgemaakt te haren laste uit hoofde van winkeldiefstal op heterdaad PV ME.12L5.004830/12 van de politie van Lier op 22/06/2012.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, A.P(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Morsel en de verantwoordelijke van de FITTwoning te Sint Gillis Waas de betrokkene, Martirosiani. Seda. op te vangen in de FITTwoning. (...)"

1.9. Eveneens op 16 juli 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot het opleegen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan op 16 juli 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de mevrouw, die verklaart te heten(1): naam: M.(...). S.(...)

voornaam: /

geboortedatum: (...) geboorteplaats: (...) nationaliteit: Georgië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16/07/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

El artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

☐ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 03/02/2010 (bijlage 26 quater) 15/11/2013 (bijlage 13). Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien op 15/11/2013 door de gemeente Morstel geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Er werd een proces-verbaal opgemaakt te Het feit dat betrokkene in België een echtgenoot en zoon heeft die eveneens illegaal op het grondgebied verblijven en waarmee ze weigert contact op te nemen, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Dit inreisverbod staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM aangezien het geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. haren laste uit hoofde van winkeldiefstal op heterdaad PV ME.12L5.004830/12 van de politie van Lier op 22/06/2012. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1,2, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het werd ingesteld door verzoekster als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen. Volgens de verwerende partij betreft de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging "een daad van beschikking" die niet valt onder het weerlegbaar vermoeden van instemming van de niet-optredende ouder uit het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW). Aangezien verzoekster niet aantoonde dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, dient het beroep gezamenlijk door beide ouders te worden ingesteld opdat de kinderen rechtsgeldig zouden zijn vertegenwoordigd.

2.2. De wettelijke vertegenwoordiging van 'begeleide' minderjarige vreemdelingen wordt krachtens artikel 35, §1, tweede lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied die minderjarige vreemdeling zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag of tot het openvallen van de voogdij. De definitie die in artikel 4 van het WIPR wordt gegeven aan de gewone verblijfplaats houdt rekening met de feitelijke omstandigheden en staat los van de wettigheid van dit verblijf, waardoor de vertegenwoordiging van begeleide minderjarige vreemdelingen in casu door de Belgische regels ter zake zal worden beheerst.

2.3. Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (artt. 389-420 BW), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordigers voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid BW). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid BW), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686, AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond. Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoekster wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen.

2.4. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.5. Voor zover verzoekster zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissingen tot vasthouding waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Over de rechtspleging

Onderhavige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd gelijktijdig ingediend met een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen (rolnr.: RvV 144 622) zoals bedoeld in artikel 39/85, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-

maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

4.2.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

*“Overwegende dat de verzoeker in het FITT woning van SINT GILLIS WAAS gedetineerd is,
Dat een verdrijving naar GEORGIA op elk ogenblik kan plaatsvinden.
Dat er dus uiterst dringend noodzakelijk is over huidig beroep uitspraak te doen.”*

4.2.2.2. De Raad merkt op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

4.2.2.3. De summiere uiteenzetting van verzoekster volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing tot voorwerp heeft. Verzoekster brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich zou voltrekken.

4.2.2.4. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekster en haar kind van hun vrijheid werden beroofd en werden overgebracht naar de FITT-woonunit in Sint-Gillis-Waas. Omwille van deze overbrenging met het oog op de terugkeer naar hun land van herkomst is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure zou kunnen worden afgerond alvorens een effectieve terugkeer heeft plaatsgevonden, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid voor dit aspect van de vordering dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover het beroep betrekking heeft op de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13septies).

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert

volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. Verzoekster voert in een eerste lid van haar eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

“Overwegende dat verzoekster recht heeft op een daadwerkelijk beroep wat betreft haar beroep tegen de beslissing van 23 oktober 2013 waarbij de verlengingen van haar Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister werd geweigerd wegens de medische toestand van haar kind.”

4.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

4.3.2.3. Blijkens 's Raads arrest van 23 juli 2014 (RvV 23 juli 2014, nr. 127 338) werd de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 23 oktober 2013 tot weigering van de verlenging van de machtiging tot tijdelijk verblijf om medische redenen en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geschorst. In dit arrest werd bij de bespreking van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel melding gemaakt van een mogelijk risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM (zie RvV 23 juli 2014, nr. 127 338), waardoor artikel 13 van het EVRM te dezen van toepassing is (EHRM, 27 februari 2014, Josef/België, § 91)

4.3.2.4. Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

4.3.2.5. Hoewel de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat *“dat verzoekende partij geen elementen aanvoert waaruit zou blijken dat zij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan vatten vanuit het land van herkomst of elders, met de hulp van een raadsman”*, dringt zich de vaststelling op dat de tenuitvoerlegging van onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde

van verzoekster de eventuele aanwending van de rechtsmiddelen en de voortzetting van haar procedure bij de Raad inzake de medische regularisatie van haar zoon ernstig zou bemoeilijken.

4.3.2.6. De verwerende partij oppert weliswaar dat *“de afdeling wetgeving bij de Raad van State (...) reeds (heeft) gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 EVRM (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). (RvV nr. 14.326, 29 november 2007)”*, maar zij gaat hiermee voorbij aan de praktische problemen die kunnen rijzen bij de voortzetting van de procedure met betrekking tot de medische regularisatie van verzoeksters zoon. Alleen al de organisatie van de wettelijke vertegenwoordiging van deze laatste, waarbij zoals hierboven werd uiteengezet, de toestemming van beide ouders vereist is (zie punt 2.1-2.3), zou uiterst complex worden indien verzoekster vanuit het buitenland zou moeten opereren. In de praktijk rijst de vraag naar de compatibiliteit van de eerste bestreden beslissing met de vereiste beschikbaarheid en toegankelijkheid van de rechtsmiddelen zoals bedoeld in artikel 13 van het EVRM (EHRM, 27 februari 2014, Josef/België, § 103), en dit specifiek in het kader van de medische regularisatie van verzoeksters zoon.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en bijgevolg ernstig.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.4.2.1. In haar verzoekschrift oppert verzoekster het volgende in verband met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Overwegende dat de onmiddellijke uitvoering van het bevel van de tegenpartij het grondgebied te verlaten aan de verzoekster en aan haar kinderen een ernstig nadeel zou kunnen veroorzaken omdat ;

- Ze het risico lopen uitgewezen te worden naar GEORGIE terwijl het kind van verzoekster belangrijke medische problemen heeft, die door de tegenpartij zelf werden erkend als grond om aan het gezin een verblijfsvergunning toe te kennen.

Dat deze beslissing volkomen strijdig is met artikelen 3 van Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens,

Dat het nadeel overigens moeilijk herstelbaar is aangezien het uiteraard niet naar behoren oor een geldsom goedgeemaakt zou kunnen worden.”

4.4.2.2. In haar nota met opmerkingen hamert de verwerende partij erop dat de zoon van verzoekster geen bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM. Naar aanleiding van dit verweer repliceren de advocaten van verzoekster ter terechtzitting dat het hele gezin destijds een tijdelijke machtiging tot verblijf ontving, terwijl de gezinsleden thans van elkaar zouden worden gescheiden, hetgeen uiteraard een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich brengt

4.4.2.3. De Raad brengt opnieuw in herinnering dat de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van de verlenging van de machtiging tot tijdelijk verblijf om medische redenen en de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 23 oktober 2013 werden geschorst, waardoor de tenuitvoerlegging van het thans voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekster in wier hoofde prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM werd vastgesteld, een evident nadeel met zich brengt zoals hierboven (zie punt 4.4.1) bedoeld.

Er werd een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk gemaakt.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV, tenminste voor zover de vordering betrekking heeft op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies). Inzoverre de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging het inreisverbod (bijlage 13sexies) tot voorwerp heeft, werd niet voldaan aan de voorwaarde inzake het uiterst dringende karakter.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2014 waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies) wordt verworpen.

Artikel 2

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN